
Stef Van Looveren & Marc Vanrunxt

ADAGIO (2021)

Een witte ruimte en lichamen die opduiken. Vanuit het lege, vanuit het abstracte. Een bezwerende soundscape, een dreigende erotische spanning. De camera komt naderbij, maar houdt afstand - als een stille voyeur. De lichamen ontkoppelen zich. Ofschoon ze zich op de vloer bevinden lijken ze gewichtloos. Onder kostuums van half transparante nylon openen benen en armen zich. Ruggen plooiën en krullen. Een stroboscoop doet deze lijven extra glimmen. Hebben ze iets demonisch? Hun ogen gloeien. Zwart als de nacht, rijk contrasterend met het wit van de achtergrond - een klinische, wel eindeloze ruimte.

En dan kleurt het wit zwart in de vorm van een hart. De eerdere verstilling wijkt, het ritme versnelt. De camera scant een ander lichaam, in close-up. Eveneens gehuld in nylon, glimmen de nagels en de haren van deze voluptueuze zwarte venus.

Voor het videodrieluik *Adagio* ging de beeldend kunstenaar Stef Van Looveren een duet aan met choreograaf Marc Vanrunxt. Het tweetal nodigde een divers gezelschap performers uit: Igor Shyshko, Kevin Fay, Malik Fye, Mustaf Ahmeti, Nathan Ooms, Charlotte De Waegenaere, Rashidam Nassyrova, Oriana Mangala Ikomo Wanga, Judith Willems en Marie Willems. Ook de geluidsontwerper Daniel Vanverre werd verzocht om zijn bestaande geluidswerk voor Vanrunxts *Prototype* in te zetten. Deze compositie kreeg al in 2017 vorm door audiotapes van Lucien Goethals, een pionier van de Belgische elektronische muziek, digitaal te manipuleren.

Adagio was een werk van vrij lange adem, en vooral een mooi gearticuleerde symbiose van de interesses, belangen én de merites van elk van de personen die er aan bijdroegen. Reeds in augustus 2020 startten Van Looveren en Vanrunxt te filmen in een met green key voorziene studio. Vanrunxt droeg zijn visie (op lichamen) en zijn choreografische benadering (van dans, energie en kwaliteiten van beweging) over aan Van Looveren. Die legde de beelden vast en manipuleerde ze ettelijke malen in wat een haast exhaustief montageproces werd. Het was een zoektocht, een *becoming* die plaatsvond in etappes waarbij de makers met elkaar terugkoppelden. Voor hen voelde dit proces aan als een overgangsritueel, een tasten naar zelfkennis en - acceptatie.

Adagio plaatst een variëteit van inclusieve lichamen *on display*. Het draagt geen 'waarheid' voor maar wil een vraagteken vormen dat uitkijkt op een spectrum van mogelijkheden, van plausibele antwoorden. Deze lichamen zijn niet mannelijk, niet vrouwelijk. Ze zijn non-binair zoals Van Looveren zelf. Ze evolueren in dialoog met elkaar, in de continue traagheid van hun *zijn* dat steeds in flux verkeert. Dit geldt evenzeer voor de beelden. Niet gepind op een tekst of op een narratief en bijzonder behaaglijk in hun esthetiek zijn ze echter niet vrijblijvend.

Adagio is immers ambitieus en geëngageerd. Het maakt komaf met ouderwets denken en achterhaalde, kwetsende stereotypen. In een wereld van limieten en onderdrukking zoekt het naar authenticiteit en doorbreekt het structuren die de maatschappij systematisch op mensen en lichamen legt. Doch opgelet! Deze makers nemen zich niet al te serieus: ze flirten bewust met wat heet de grenzen van de smaak. Van Looveren en Vanrunxt fietsen bovendien graag tussen kunst, mode en design; en ook reclame, clubcultuur of videoclip infuseren dit werk.

Van Looveren koos voor de zintuigen als een andere rode draad. Letterlijk. Zo verwijst de tong naar de smaak, het oog naar het zicht, de krassende vingernagels op de huid naar de tastzin. Voorts keert het symbool van het hart vaak weer. We zien het in de beeldmontage, in de tattoo op een arm (overigens die van Van Looveren zelf) of ook, verderop in het werk, in de pupil van het oog. Het zit echter ook in het geluid vevat. *Adagio's* soundtrack beweegt zich als een gerekte hartklop voort, tegelijkertijd geruststellend en verontrustend. Het hart lijmt deze film en deze lichamen aan elkaar, brengt ze samen.

Wat verbindt ons mensen? Ondanks de naam, heerst in *Adagio* geen traagheid, en zeker geen immobiliteit. Eerder verstilling én versnelling. *Adagio* als vloeibaarheid, als het stretchen van de tijd, als het inzoomen op het moment, op het essentiële. *Adagio* als duiken in onszelf. Alles is levend, alles blijft in beweging.

- Ive Stevenheydens

ADAGIO - CREDITS

---

film: Stef Van Looveren

choreografie: Marc Vanrunxt in nauwe samenwerking met Igor Shyshko, Kevin Fay, Malik Fye, Mustaf Ahmeti, Nathan Ooms

performers: Igor Shyshko, Kevin Fay, Malik Fye, Mustaf Ahmeti, Nathan Ooms, Charlotte De Waegenaere, Rashidam Nassyrova, Oriana Mangala Ikomo Wanga, Judith Willems, Marie Willems

muziek: Daniel Vanverre

assistent: Elisabetta Silvestri

productie: Kunst/Werk

met de steun van De Studio

met dank aan IPEM, Instituut voor Psychoacustica en Elektronische Muziek

---